

odpřen (srovn. nář. Boh. A 7762/29), aniž se musil nss zabývatí otázkou, zdali st-l takový nárok měl na základě ještě dalších norem, podle nichž by mu též takový nárok mohl příslušet (vl. nař. č. 666/20, zák. č. 195/20).

Slušelo tudíž nař. rozhodnutí v celém jeho obsahu zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.403.

Policejní právo trestní: Může skutková podstata přestupku čl. 3 odst. 2 zák. č. 125/27 Sb. býti založena tím, že vozka v obci práská bičem?

(Nález ze dne 10. března 1933 č. 8925/31.)

V ě c: Josef S. v D. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y: Nálezem okresního úřadu v J. z 30. listopadu 1929 byl st-l uznán vinným přestupkem čl. 3 odst. 2 zák. č. 125/27 a odsouzen podle odst. 1 cit. čl. k pokutě 200 Kč, v případě nedobytnosti ku 12 hod. vězení, poněvadž dne 11. listopadu 1929 ve středu obce D., tedy na veřejném místě, nepřiměřeným a úmyslným práskáním bičem rušil veřejný klid a veřejnou slušnost a takto nepřístojně jednal a se choval na veřejném místě i po napomenutí četnickou stráží.

Zemský úřad v Praze zamítl nař. výnosem odvolání st-lovo, poněvadž skutková podstata přestupku jest prokázána seznáním a svědeckou výpovědí četnické stráže, podle níž st-l práskal bičem v míře daleko silnější a zřejmě ne k tomu účelu, aby koně byli pobídnuti, nýbrž pouze proto, že práskal z libovůle, a aby — jak prohlásil četnické stráží — dokázal, že mu »práskání bičem nikdo nezakázal a nezakáže«, čímž porušil na místě veřejném veřejný klid a slušnost. Námitka, že projednávaná trestní věc podléhá příslušnosti obecních úřadů jakožto přestupek silniční policie, jest nesprávná, neboť trest byl uložen pro přestupek rušení veřejného klidu a veřejné slušnosti na místě veřejném, kterýžto přestupek podléhá podle ustanovení čl. 3 odst. 2 zák. č. 125/27 trestní pravomoci úřadů politických. Rovněž okolnost, že st-l byl sprostěn soukromé žaloby proti němu podané pro urážku na cti, kterou shledával soukromý žalobce ve st-lově práskání bičem, jest irrelevantní, neboť soudem nebyla a ani nemohla býti řešena otázka, zda jednání st-lovo příčí se veřejnému klidu a slušnosti na veřejném místě podle ustanovení čl. 3 odst. 2 cit. zák.

Stížnost shledává nezákonnost rozhodnutí v tom, že v obci D. nebyl vydán všeobecný zákaz práskání bičem, a že četnická stráž překročila meze svého úředního oprávnění tím, když vůči st-li vyslovila speciální zákaz práskání bičem.

Stížnost dovozuje, že všichni vozkové práskáním biče pohánějí své potahy, že práskání to žádnou normou není zakázáno, a že tedy st-l mohl a směl bičem práskati, aniž se tím dopustil za vinu mu kladeného

přestupku. Po názoru stížnosti je každému volno jednati tak, jak se mu líbí, jen nemá jednati proti předpisu zákona. O této námitce uvažil nss toto:

Článek 3 odstavec 2 zák. č. 125/27 ustanovuje, že politické úřady mohou ukládati tresty — bez újmy soudního stíhání — též na všeliké nepřístojné jednání nebo chování na místech veřejných nebo veřejně přístupných, kterým se ruší nebo ohrožuje veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost, nebo se vzbuzuje veřejné pohoršení. Z toho se podává, že každé takové nepřístojné jednání zákon pod trestní sankcí zakazuje. Nelze přisvědčiti názoru stížnosti, který hájí svou námitkou, že nebyl nikdy vydán zákaz, praskati bičem, že totiž nepřístojné jednání ve smyslu cit. ustanovení je jen takové jednání, které nějakou normou bylo zakázáno. Takovýto omezující výklad slov »nepřístojné jednání« nesouhlasí ani se slovním významem výrazu »nepřístojné« a nelze jej udržeti ani s hlediska zákonné techniky. Vždyť jednání, o jaké v cit. ustanovení jde, může býti tak různých a předem nevypočitatelných druhů, že je nelze pozitivními předpisy vyčerpati. Proto také jednání taková nejsou a nemohou býti nikde normována a je subsumpce konkrétního jednání nebo chování pod předpis článku 3 odst. 2 cit. zák. zůstavena kognici úřadu, jemuž je při tom přihlížeti ke zjištěným okolnostem případu. Ovšem vždy musí jíti o jednání resp. chování na místě veřejném nebo veřejně přístupném, které ruší neb ohrožuje některý z veřejných zájmů, v cit. ustanovení vzpomenutých.

Že st-l praskal bičem na místě veřejném, ve středu obce D., to stížnost vůbec nepopírá. Žal. úřad uvádí v nař. rozhodnutí, že praskání to bylo nepřiměřené a úmyslné a má skutečnost tu za prokázanou výpovědi četnické stráže, podle níž st-l praskal bičem v míře daleko silnější a zřejmě ne proto, aby pobídnul koně, nýbrž z pouhé libovůle. Jaká byla intensita praskání a jaký byl účel, zda pohánění koní či jen libovůle st-lova, to je součástí skutkové podstaty, z níž úřad při rozhodování vycházel. Stížnost proti tomuto skutkovému zjištění nemá vůbec žádných námitek ani je nepopírá. Pak ovšem nss, zkoumaje v mezích stížních bodů zákonitost nař. rozhodnutí, musil vycházeti ze skutkového zjištění, na němž založeno je nař. rozhodnutí, že st-l praskal bičem nepřiměřeně, v míře daleko silnější, než bývá zvykem a ne, aby poháněl koně, ale z pouhé libovůle.

Zbývá pak ovšem ještě otázka, zda žal. úřad toto jednání st-lovo právem kvalifikoval jako jednání nepřístojné, jímž porušen byl veřejný klid a slušnost, jak je má na mysli cit. ustanovení zák. č. 125/27. Zákon ustanovením tím chrání veřejnost proti jednání a chování, jež vybočujíc z mezí obvyklých, ruší veřejný klid a proti jednání a chování, které porušuje slušnost. Při tom rozuměti je veřejným klidem a slušností souhrn pravidel, jichž zachovávání je podle panujících obecných názorů podmínkou klidného a spořádaného soužití. Jednou z podmínek takového klidného a spořádaného soužití je také, aby lidé nebyli rušeni zbytečným a svévolně na ulicích a jiných veřejných místech působeným hlukem. Pro názor ten svědčí i skutečnost, že zákonodárce v některých zákonech, na př. v živn. řádu (§ 22), normách o automobilech (§ 2 nař.

81/10 ř. z. a nyní platný § 1 nař. 107/32) uznal potřebným, veřejnost před zbytečným hlukem chrániti.

Úvahami těmi dospěl nss k názoru, že se žal. úřad nedopustil nezákonnosti, když v tom, že st-l ve středu obce z pouhé libovůle a nad míru obvyklou bičem práskal, shledal porušení veřejného klidu a slušnosti ve smyslu odst. 2 cit. čl. 3.

Dovozuje-li stížnost, že je všude zvykem poháněti potahy práskáním biče, přehlíží, že žal. úřad skutkovou povahu činu st-li za vinu klade. ného spatřuje v tom, že práskal nikoli, aby poháněl koně, ale z pouhé libovůle. Poukazuje-li stížnost na to, že odpověď st-lova na napomenutí četníkovy nebyla nepřístojná, stačí poukázat k tomu, že žal. úřad za nepřístojné jednání pokládal nikoli onu odpověď, nýbrž jen práskání bičem.

Konečně vytýká stížnost, že st-l nikdy nedoznal, že věděl o zákazu práskati bičem v obci D., a že proto protokol o jeho výsledku, podle něhož skutečnost tu doznává, je nesprávný. Jak již svrchu uvedeno, nepředpokládá skutková povaha přestupku čl. 3 odst. 2 přestoupení nějakého zákazu, vyplývajícího z nějaké jiné pozitivní normy. Proto je pro posouzení zákonitosti naříkaného rozhodnutí zcela lhostejno, byl-li onen zákaz vydán či nikoli.

Č. 10.404.

Vyživovací příspěvky: * Zemská vyživovací komise není oprávněna změnit rozhodnutí okresní vyživovací komise z moci úřední v neprospěch strany ani za platnosti zák. č. 120/1921 Sb.

(Nález ze dne 10. března 1933 č. 17.626/31.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 79/1919 a 148/19.

Věc: Matylda U. a Otmar K. jako poručník nezl. Hildy U. ve V. proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek pro Hildu U.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Okresní vyživovací komise v Prachaticích přiznala výměrem ze 6. prosince 1930 st-lce pro nemanželskou její dceru Hildu U. vyživovací příspěvek podle zák. z 18. března 1921 č. 120 Sb. v částce denně Kč 1.80. Toto rozhodnutí zrušila zemská vyživovací komise výměrem z 23. dubna 1931 odvolávajíc se na ustanovení odst. 7 k § 7 vl. nař. z 20. října 1919 č. 582 Sb. v souvislosti s ustanovením § 5 zák. č. 120/21 Sb. pro nezákonnost, ježto výživa dítěte, které se svou matkou žije a jest udržováno ve společné domácnosti velmi dobře situovaných rodičů nemanželského otce Aloise S., nebyla ohrožena tím, že tento nastoupil vojenskou službu. Současně bylo st-lce předepsáno k náhradě Kč 381.60, které byly st-lce za dobu od 1. října 1930 na vyživovacích příspěvcích vyplaceny.